

Robovi grijeha

napisao Danijel Dragaš 11.01.22. *Članak*

1. Kada biblijski autori pišu u Pismu „rob grijeha“, na šta nas (čitatelje) žele upozoriti? Šta znači robovati grijehu? Kako to izgleda? Šta grijeh čini jednom čovjeku? To su pitanja sa kojim ću se pokušat suočiti u ovom članku.

1.1. Nedavno smo na biblijskom sastanku proučavali (Evandjelje po Ivanu 8, 31-36) gdje piše; „Tada Isus progovori Židovima koji mu povjerovaše: »Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu, moji ste učenici; upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi.« Odgovore mu: »Potomstvo smo Abrahamovo i nikome nikada nismo robovali. Kako to ti govoriš: 'Postat ćete slobodni'?« Odgovori im Isus: »Zaista, zaista, kažem vam: tko god čini grijeh, rob je grijeha. Rob ne ostaje u kući zauvijek, a sin ostaje zauvijek. Ako vas dakle Sin oslobodi, zbilja ćete biti slobodni.“

1.2. Kontekstom i značenjem odlomka se neću baviti u ovom članku. Ali Isusove riječi; „rob grijeha“ i „istina će vas osloboditi“, su me tokom nekoliko slijedećih tjedana stalno pozivale da pokušam kroz životna iskustva pojedinaca prikazati; šta zapravo znači biti rob grijeha, i kako izgleda netko tko je slobodan od tog ropstva.

1.2.1. Ok, vjerujem da se možemo složiti međusobno; da u činjenju nekih grijeha smo mi (ljudi) vrlo slični jedni drugima. Ali, ja ću kroz par primjera pokušati dokazati da u životu pojedinca postoji onaj „jedan grijeh“ koji ga čini zarobljenim, nesretnim, i zavedenim tokom dužeg perioda njegovog života. Taj grijeh je podmukao, inteligentan, i koristi slabosti pojedinca da bi ga držao u ropstvu ako je moguće do kraja njegovog života. Taj grijeh ne želi da pojedinac oprašta, on ne želi da pojedinac vidi stvarnost onakvu kakva ona zapravo jest. On ne želi da se pojedinac kaje, on ne želi da pojedinac ljubi druge i bude milostiv. On ne želi da pojedinac bude sretan i slobodan! Drugim riječima, taj grijeh prožima doslovno svaku misao pojedinca tokom dana, i koristi je da iznova, iz dana u dan, pojedinac ostane u ropstvu!

1.3. Isto tako, „veliki grijesi“, nisu fokus ovog članka, kao na primjer; ubojstvo, trgovanje ljudima, pedofilija, silovanje, itd.

Možemo reći da su širom svijeta ovi grijesi gledani kao oni koji su neoprostivi. U našoj kulturi oni su poznati kao „smrtni grijesi.“ Zašto? Zato jer vode pojedinca prema sigurnoj propasti.

1.3.1. I baš zbog univerzalno prihvaćenog vjerovanja, većinski dio populacije je u zabludi kada vjeruje da su oni „dobri“ naspram ljudi koji čine smrtno grijeh. U tom samozavaravanju ne shvaćaju da baš njihovi podmukli, i ne priznati u svijetu grijesi - ih čine nesretnima, ogorčenima, sebičnima i samo pravednima. A možda ih na kraju, vode i u tu drugu smrt o kojoj nam Biblija piše. Ok, idemo na prvi primjer;

A) Grijeh br. 1 - Čovjek uživa u samopravednosti

2. Današnji mediji su odličan alat kroz koji pojedinac može ispuniti tu želju. On ulazi u začarani krug prepun informacija, iz kojeg na kraju ne želi, i ne može izaći. Njegova želja ga tjera da mora znati svaku sekundu šta se događa u svijetu, u njegovom mjestu, i u životu njegovih susjeda. On mora znati šta je taj i taj političar rekao, on mora znati koja zla i nepravedna djela su se danas događala u svijetu. On mora znati šta taj i taj znanstvenik govori. On mora znati šta narod misli o aktualnim temama koje se događaju u svijetu. On mora znati!!!!

2.1. Zašto on mora znati? Zato jer hoće sebe prikazati dobrim i pravednim ljudskim bićem! Zbog tih dostupnih informacija, on sada zna pravedno suditi, on zna kako se najbolje može istrijebiti nepravednost koja se događa u svijetu. On sam sebi govori da bi bio puno bolji političar nego onaj kojeg sluša svakodnevno na televiziji. On je sada bog koji može reći svijetu šta treba učiniti da bi postao bolje mjesto za živjeti. Ali ono šta on (pojedinac) najviše želi je; uvjeriti sam sebe da je bolji od drugih. I u toj potrazi da dokaže da je bolji od drugih, koristi medije da uvjeri sebe, a i druge u svoja vjerovanja....on uživa u grijehu samopravednosti jer mu on daje lažnu sliku da je dobar čovjek.

2.2. U svima nama postoji želja da glumimo boga (biti sudac), na ovaj ili onaj način, i zbog te istine, taj grijeh je nevjerovatno zarazan i skoro pa neodoljiv za svakog pojedinca.

Nažalost, znam ljude koji cijeli svoj život žive u tom ropstvu, i zbog toga zaboravljaju razvijati obiteljske i prijateljske odnose. Oni radije svoju obitelj i prijatelje žele za okruglim stolom kao saveznike u osudi onih koji su u njihovim očima zli. Zaboravljaju pomoći drugima u nevolji, zaboravljaju biti milostivi. Biti sudac je puno važnije.

Oni čak ne vide ni ono dobro šta se događa u njihovom životu, ekonomska stabilnost, topao dom, topla vode, zdravlje...sudac je važnije biti... oni zaboravljaju biti zahvalni. Isto tako, zaboravljaju pitati se puno važnija pitanja; tko sam ja, tko je pravi Bog, i zašto postojim? Zbog „ropstva grijeha“ otupljuju svoj razum koji im je Bog darovao u namjeri da ga pronađu. Njihova želja – ja želim dokazati da sam bolji od drugih – im krade radost i slobodu koju bi mogli i u ovom životu okusiti.

B) Grijeh br. 2 - Idoliziranje druge osobe.

3. Roditelji u dosta slučajeva svoju ljubav, pažnju, i brigu potpuno usmjeravaju prema svome djetetu. Dijete postaje fokus i svrha njihovog postojanja. I to je normalno. Ali postoji zamka, ako taj roditelj gleda svoje dijete kao temelj njegove svakodnevne radosti, razočarati će se, naša djeca nisu stvorena da to budu, Bog je!

3.1. Roditelji koji to vjeruju; da su djeca svrha i radost njihovog postojanja, ne mogu se pomiriti kroz svoj život da oni to nisu, i zbog toga čine i govore stvari koje nisu dobre za njih, a ni za njihovu djecu. Na primjer, kada djeca odrastu, potpuno je normalno da oni traže svoj put, i da se polako odvajaju od svojih roditelja. Roditelji koji ne mogu to prihvatiti će svojom titulom (mama ili tata) pokušat manipulirati sa svojom djecom; „Vi ste meni sve, ja sam vas othranio, platio vam školovanje, mijenjao pelene, čuvao vas dok ste bili bolesni, mene morate slušati, vi ne znate šta želite, ostanite sa mnom, tu vam je najbolje....“ Pitanje izranja; zašto oni to čine? Da li zbog iskrene želje gdje stvarno žele pomoći svojoj djeci da se bolje nose sa životom koji je ispred njih? Ili, zbog svoje sebične potrebe gdje vjeruju da djeca moraju ispuniti njihova vjerovanja? A to vjerovanje je; „Moje dijete je moj idol“, drugim riječima; „Moje dijete je svrha moga postojanja“.

3.2. Pokušati ću dati primjer. Znam roditelje koji su napušteni od svojih partnera....nažalost kroz svoj život oni su koristili tu realnost da bi izazivali sažaljenje u svojoj djeci, indirektno bi ih nagovarali da ostanu sa njima. Tražili bi od svoje djece da im ispune onu najdublju želju koju svaki pojedinac želi, a to je; da ih netko besprijeckorno voli, i da netko stalno bude tu uz njih. I kada djeca to ne bi učinila, roditelji u svojoj razočaranosti bi koristili razne alate, davali bi svojoj djeci do znanja da nisu ispunili ono šta su trebali. I ta djeca, polako ali sigurno, postala bi zbunjena, ogorčena, i nesretna. Nesretan roditelj, nesretna djeca, a sve zbog „ropstva grijeha“ gdje roditelj vjeruje da je dijete temelj njegove ili njezine radosti.

3.2. Dijete nažalost često u tom procesu postaje invalid za imati normalan život, ono ostaje zaglavljeno u vjerovanju da mora učiniti šta ga roditelj traži. Zašto? Zato jer grižnja savjesti koju mu je roditelj kroz godine usadio u njegovo najdublje postojanje, sada oblikuje svaku odluku u njegovom ili njezinom životu.

3.3. Moje osobno mišljenje je ovo; naši najbliži nama ne mogu to dati, niti su nam dužni dati. Samo Bog može ispuniti našu najdublju potrebu, samo Bog može ispuniti naša očekivanja. Iako je dobro da smo tu jedni za druge kao obitelj, iako je dobro da si pomognemo u nevolji, da se volimo, i da se poštujemo. Tražiti od drugog ljudskog bića da bude temelj naše radosti, ili da on ili ona moraju ispuniti naša očekivanja, je destruktivno za nas, a isto tako i za tu drugu osobu, bio to naš muž, žena, dijete, otac, majka ili prijatelj. Nažalost zbog te slijepe zablude – da je drugo ljudsko biće dužno biti temelj naše radosti – često se unutar obitelji događaju svađe i neslaganja. Posljedice tog vjerovanja znaju dovesti pojedinca, a i njegovu obitelj u stanje očaja, zbunjenosti, tjeskobe, i na kraju depresije.

3.4. I u ovom primjeru događa se isto šta i u prvom; fokus, gdje idoliziramo drugo ljudsko biće, nas čini „robovima grijeha.“ Taj grijeh nas odvlači od prave istine. On ne želi da mi dođemo do prave istine, a ona glasi; samo Bog nama može dati ljubav, mir, i radost za kojom mi žudimo kao ljudska bića. Samo Bog može biti temelj naše radosti, sve ostalo su kriva vjerovanja koja nas i naše voljene može odvesti na krivi put, put propasti.

C) Grijeh br. 3 - Obuzet učinjenom nepravdom

4. Obiteljski odnosi znaju biti jako komplicirani, napeti, i puni drame. I netko nažalost uvijek izvuče deblji kraj u tom procesu. Poznam jednu takvu osobu. Proveli smo skupa kroz razgovore jako puno vremena - gdje mi je ta osoba u detalje iznova, i iznova prepričavala o nepravdi koja je učinjena njemu i njegovoj obitelji. Tokom razgovora, njegova djeca, i supruga bi sjedili sa nama. Nakon nekog vremena počeo sam primjećivati koliko im ide na živce ta priča, i koliko im ide na živce tata, muž....koji je „stalno iznova“ prepričavao o učinjenoj nepravdi koja se dogodila njemu i njegovoj obitelji. Toliko je bio obuzet tom misli, da više nije znao o ničem drugom pričati.

4.1. Nepravednost koju su proživjeli je grozna, pravdu koju on žarko želi je legitimna, i on ima pravo na nju, to ne osporavam. Ali, gdje leži problem? Problem je u tome šta ta želja za pravdom prožima svaku sekundu njegovog života, on se budi, i ide spavati sa gorčinom koju osjeća prema ljudima koji su im učinili tu nepravdu.

4.2. Zaveden strastvenom željom za pravednošću, on ne vidi da čini nepravdu prema svojoj obitelji desetljećima. Kroz godine djeca su se počela udaljavati od njega, supruga u želji da mu pomogne, sama je upala u kolo nezadovoljstva i gorčine. Danas, ta supruga - u shvaćanju da nema pomoći njezinom suprugu - izmišlja stalno nove projekte samo da ne bi bila doma sa čovjekom koji je iznova i iznova podsjeća na nepravdu koja im je učinjena.

4.2.1. Njihova djeca su danas odrasli ljudi koji nemaju svoju djecu, odlučili su se ne udavati. Zašto i bi; "Ako je moja obitelj primjer jedne obitelji, onda ne želim obitelji"....misle si u sebi možda.

4.2.2. Svaki put kada bi mu ja kao obiteljski prijatelj spomenuo da mora oprostiti ako želi nastaviti živjeti slobodno, on bi strastveno to odbio kao mogućnost. Njegova djeca, iako im je bilo dosta slušati svoga oca o tome, postali su polako ali sigurno kao i njihov otac, ne zainteresirani za život koji se događa oko njih, postali su „robovi grijeha.“

4.3. *Žao mi je reći da u sve godine koje ih poznajem svjedočio sam jako malo radosti koju su iskusili skupa kao obitelj. Njihova kuća većinom odiše atmosferom; samosažaljenja, jadikovanja, tuge i depresije. Unuci koji su radost svakog djeda ili bake, u ovoj obitelji, možda nikad neće biti upoznata. Na kraju, ta obitelj nikada nije bila obitelj onakva kakvu je Bog zamislio da bude. Zbog ne oprosta, zbog ne znanja tko je Bog – da je on pravedan sudac koji će svako ljudsko biće osuditi zbog njegovih zlih i opakih djela - ostali su dan danas u „ropstvu grijeha.“*

4.4. *Teoretski govoreno; da su kroz proces života odlučili saznati da je jedna od glavnih karakteristika Boga; On je pravedan sudac koji će pravedno suditi svakom ljudskom biću.... i na kraju povjerovali u tu istinu - oslobodili bi se tog grijeha koji ih prožima desetljećima kao obitelj. Otac više ne bi bio obuzet traženjem pravde, znao bi da oni koji su mu učinili nepravdu, jednog dana će odgovarati Bogu koji mrzi nepravdu. A možda bi i kroz vrijeme, otišli do onih koji su im učinili nepravdu, u želju da im otvore oči, u želji da ih spase od njihove sigurne osude.*

D) Grijeh br. 4 - Vjerovanje u samo izlječenje.

5. *Ovaj primjer opisuje moj život i kako sam godinama živio u iluziji da ću se sam izliječiti. Ukratko ću opisati koje plodove je u moj život donijelo to uvjerenje.*

5.1. *Naime godinama sam bio u potrazi za lijekom koji može izliječiti bolest koju nosim. Moj svakodnevni život, od jutra pa do mraka, je bio obuzet mislima kako da si pomognem. Istraživanje po internetu, slanje mail poruka raznim doktorima po svijetu, čitanje raznih medicinskih priručnika, čitanje knjiga o alternativnoj medicini. Razne dijete koje sam probavao, tablice i tablice zapisanih koraka koje sam morao sprovoditi tokom dana. Možete li ovo zamisliti...kroz devet mjeseci sam osobno kuhao 8 sati dnevno da bi si pripremao obroke za koje sam vjerovao da će me sigurno ozdraviti...sve ostalo je bilo u drugom planu. Uz sve to, posuđivao sam novce od obitelji i prijatelja tako da bih mogao platiti terapije koje su trenutno bile ponuđene od raznih samopozvanih liječnika.*

Da li su pomogle te terapije? Nisu, samo su mene i moju obitelj učinile dužnicima.

5.2. Kroz sve te godine potpuno sam zanemario svoju obitelj. Djeca su rasla godinama bez svoga oca, supruga je svaki dan gledala bolesnog muža koji je fanatično vjerovao da će sam sebe izliječiti. Ona nije imala muža u kući, ona je imala stranca koji misli samo na sebe - sada to shvaćam kada gledam u nazad.

5.3. Uz uvjerenje da mogu sam sebe izliječiti, samosažaljevanje je bilo moje drugo ime. Živio sam taj osjećaj 24h dnevno. Moja obitelj, i moji prijatelji su „morali“ sudjelovati u mom samosažaljevanju. Zbog mog robovanja grijehu, sve ostalo važno u mom životu sam potpuno zapustio. A i mogao sam, imao sam opravdanje; „Mene nitko ne razumije, ja sam žrtva. Lako je sve kada si zdrav. Sve te ostale odgovornosti ne važe za mene. Zašto? Ja sam bolestan, ja imam pravo izbjegavati odgovajati svoju djecu, ja imam pravo ne sudjelovati u svome braku, ja imam pravo.....“

6. Ovo su samo neki od tisuće primjera gdje pojedinac „robuje grijehu.“ Glavni motiv naše grješne naravi i sotone je da ostanemo u scenarijima koje sam naveo iznad.

6.1. Zašto sotona želi da ostanemo u tim scenarijima? Zašto nas taj jedan konkretan grijeh želi zadržati u svojim raljama? Moj kratak odgovor bi bio; zato jer on ne želi da se pitamo pitanja koja bi nas dovela do slobode o kojoj Isus govori.

6.2. Kako izgleda ta sloboda? Naime, kada nam Bog da; „oči da vidimo i uši da čujemo“, kroz taj hod u vjeri mi postajemo svjedoci naših života, a i naših bližnjih (muža, žene, brata, sestre, oca, majke, prijatelja itd.) Šta mislim po tim? Mi vidimo naš i njihov život za ono šta on zapravo jest...većinom pričamo o istim stvarima, gledamo iste serije, komentiramo iste ljude iznova i iznova. Problemi koji nas muče su zapravo uvijek isti, samo se kroz naš život odvijaju na različitim mjestima, sa različitim ljudima koji su - usput rečeno – uvijek krivi za naše probleme.

Drugim riječima; naš život je repriza koja se odvija iz dana u dan, a za većinu, to je repriza koja se odvija do kraja njihovog života. I kada shvatimo tokom procesa života da nam ništa od toga ne može dati duhovnu i emotivnu stabilnost za kojom tragamo. A zašto tragamo? Zato jer nam je Bog dao „oči da vidimo i uši da čujemo“, mi se za razliku od ostalog svijeta počinjemo pitati prava pitanja, a jedno od tih pitanja je ; "Koja je svrha mog postojanja - jer uviđam da je sve šta mi je ovaj svijet ponudio...isprazno i destruktivno za mene". E tada, nastupa milost, a ona ovako otprilike glasi; najveća ljubav koju jedan pojedinac može dati sam sebi je da prizna da je grješnik pred Bogom koji ne zaslužuje njegovu naklonost. Bog će takvom pojedincu dati uvid u slobodu o kojoj nije mogao ni sanjati da postoji. Ali, da bi to pojedinac učinio mora biti ponizna i hrabra srca.

6.3. Kada je Isus rekao svojim učenicima; „Istina će vas osloboditi.“ Šta je on mislio pod tom izjavom? Iako Isus u (Evandjelju po Ivanu) govori o toj vječnoj slobodi koja nas čeka pri našem uskrsnuću gdje ćemo postati; „moralno savršena, i dobra ljudska bića“, osobno vjerujem da „pred okus“ te slobode možemo doživjeti i u ovom životu sada.

6.4. Da bi vam dokazao moje stajalište, najbolje je da to učinim kroz svoj primjer koji sam naveo iznad u članku. Naime, kada sam počeo proučavati Isusov život; njegovo učenje, njegova djela, njegovu ljubav prema Ocu, njegovu ljubav prema drugim ljudima, njegovu poniznost, strpljivost, njegovu ne sebičnost.... počeo sam se zaljubljevati u njega. Zašto? Zato jer sam uvidio da sam cijeli život živio u ropstvu svojih vlastitih stajališta i vrijednosti. Njegovo učenje mi je potpuno promijenilo život, i još uvijek to čini!

6.4.1. Danas kao dijete Božje prebacio sam fokus na ono šta dolazi nakon ovog života. Zbog tog vjerovanja, ja više ne grabim ovaj život sa kandžama kao što sam to činio prije. Ja se više ne budim ujutro sa željom da kopam po internetu samo da bi pronašao nešto šta bi mi pomoglo u izlječenju. Ne hodam po kući više kao stranac.

Iako sam još uvijek ozbiljno bolestan; moja žena, i moja djeca imaju sada moju potpunu posvećenost i ljubav. Oni sada mogu računati na mene.

6.5. Počeo sam svirati gitaru, jako puno odlazim u prirodu, i uživam u svakoj sekundi koju provedem u njoj. Kroz prirodu sada upoznajem neiscrpnu kreativnost, zaigranost i veličinu našeg Stvoritelja. A kroz Bibliju upoznajem njegovu mudrost. Ta mudrost oblikuje moje misli, a te misli se materijaliziraju kroz odnose koje imam sa mojom obitelji i prijateljima.

6.6. Moje vrijednosti su se promijenile, cilj mi je u svakom pogledu oponašati moga Gospodina, Isusa Krista. Što više proučavam njegov život, znam se brže i bolje obraniti od grijeha koji me hoće vratiti u ropstvo. Mediji me ne mogu više tako lako zavesti. Oprost mi je na ustima svakodnevno, zbog toga ja ne mrzim, i nisam ogorčen. Ja ne tražim pravdu, znam da će je jednog dana moj kralj, Isus Krist, kada se vrati na zemlju sprovesti u potpunosti.

6.7. Isto tako, kroz mudrost koju primam shvaćam da su moja djeca u rukama Boga, moja dužnost je da ih poučim o mudrosti Božjoj, a ne da kroz svoju izvrnutu sliku - gdje vjerujem da ih mogu pretvoriti u kršćane - ja nakraju ogorčavam svoju djecu. Oni imaju razum kao svi ostali, moja zadaća je predati im mudrost i dozvoliti im da sumnjaju i preispituju moje izjave. Moram im dozvoliti da kroz život, gdje će padati, griješiti, sumnjati, sami dođu do zaključa; da li ima smisla ono šta su ih otac i majka učili o Bogu. Oni sami moraju doći do odluke da se osobno obvezuju slijediti Isusovo učenje. Mi to ne možemo kao roditelji učiniti umjesto njih. Kada shvaćamo i razumijemo to, onda smo opušteni u odnosima sa našom djecom i uživamo u svakom trenutku sa njima. Drugim riječima, ta spoznaja daje meni i mojoj supruzi slobodu u odnosu koji gradimo sa svojom djecom.

6.8. Budite strpljivi samnom molim vas, još malo i gotovi smo; ne očekujem niti od svoje supruge, niti od svoje djece da budu temelji moje radosti, niti da budu razlog zašto postojim. Svjestan sam da će moja djeca jednog dana imati svoju vlastitu obitelj ako Bog da. I to tako treba biti. Ja i moja supruga smo dužni da ih pripremimo za tu pustolovinu.

6.8.1. *S tim rečeno, jedini od koga imamo pravo tražiti potpunu posvećenost, i jedini koji nam može dati potpunu radost - je Bog. Zašto možemo to tražiti od njega? Zato jer nam u svom Pismu to i obećaje. Od kada sam shvatio tu perspektivu u svom životu, ja sam ispunjen i radostan čovjek. Kada sam prestao očekivati od moje supruge ili od moje djece da budu moj temelj radosti, ja sada još više uživam u našem zajedništvu skupa.*

7. *Za kraj, kada nam je Isus rekao da će nas „istina osloboditi“, vjerujem da nije mislio samo na krajnji cilj gdje ćemo pri našem uskrsnuću postati bezgrešna bića. Sloboda nam se i u ovom životu prikazuje u različitim aspektima naše svakodnevice koju živimo. Da nemamo „pred okus“ te slobode sada i ovdje, moje pitanje je; kako bi se onda mogli nadati toj budućoj slobodi koju vjerno iščekujemo? Bez opipljive i vidljive motivacije sada i ovdje ne vidim kako bi mogli vjerno ustrajati u utrci života. Vjera u Boga nije slijepa, ona je vidljiva i opipljiva.*

7.1. *Taj dar gdje ipak imamo pred okus te slobode sada i ovdje zove se; „milost Božja.“ On obiluje u milosti, kako apostoli znaju reći u svojim Pismima. On nam daje taj pred okus slobode u namjeri da nas ohrabri da nepokolebljivo i ustrajno trčimo prema nagradi gdje ćemo dobiti neraspadljivi vijenac.*

7.1.1. *Još nešto za kraj želim reći; ako ne znamo zašto je Isus došao, onda ne možemo niti vidjeti tu slobodu. Ako ne vidimo tu slobodu, mi ne trčimo, mi stojimo na mjestu. A ako stojimo na mjestu, mi smo „robovi grijeha.“*

7.2. *Slijedi pitanje za mene, a i za vas dragi čitatelji; tko smo mi, da li smo oni koji trče u slobodi prema cilju, ili smo oni koji stoje u ropstvu grijeha i čekaju svoju propast?*